

De tentoonstelling Wijkplaats in het Beverwijkse Museum Kennemerland en een serie randactiviteiten, opgezet door de stichting Kist, belicht de IJmond als een smeltkroes van culturen. Deze krant besteedt wekelijks aandacht aan de vluchtelingen, gastarbeiders en gelukszoekers die de afgelopen honderd jaar in de IJmond een veilig heenkomen zochten.

**Smeltkroes
IJmond**

Inzet: Ang Jong Hu ergens eind jaren tachtig, geflankeerd door zijn ouders, grootouders en zus Yi Ting. Grote foto: Ang Jong anno 2016 met z'n ouders Chi Ling en Sophie en vrouw Chan Wu.

FOTO UNITED PHOTOS/TOUSSAINT KLUITERS

Levenswerk op de boulevard

Chinese familie Hu runt twee eetgelegenheden in IJmuiden * Na 'heel veel zweet en tranen'

Carlo Nijveen
c.nijveen@hollandmediacombinatie.nl

IJmuiden * Regendruppels geselen de ramen van het Chinese restaurant Chi Ling. Maar de kok en serveersters van de gerenommeerde horecagelegenheid aan de Kennemerboulevard in IJmuiden lijken geen aandacht te besteden aan het hemelwater. Ook voor Chi Ling-mede-eigenaar Ang Jong Hu is het op deze doordeweekse herfstavond 'business as usual'. Nog even, dan staan de eerste eetlustigen weer voor de deur. Net als veel andere Chinese restaurants in Nederland is Chi Ling een familiebedrijf. De 32-jarige Ang Jong runt de populaire horecazaak met zijn ouders Chi Ling en Sophie. Zijn zussen en vrouw hebben eveneens een aandeel in het Hu-imperium, waarvan sinds kort ook het even verderop gelegen Japanse restaurant An Ko deel uitmaakt. „Af en toe, in de weekends, helpt

ook mijn 83-jarige grootmoeder nog mee. Zij vouwt dan de servetten, omdat ze zich nuttig wil maken”, zegt Ang Jong. Precies twintig jaar geleden is de familie Hu neergestreken aan de Kennemerboulevard. Ang Jong: „IJmuiden werd destijds gezien als het nieuwe Scheveningen. Mijn ouders dachten hier goede zaken te kunnen doen. Maar ze zijn bijgelovig. Dus hebben ze voordat ze dit pand kochten in China hun levenspad laten uitzoeken. In het begin zou het zwaar worden. Maar m'n vader en moeder kregen te horen dat de koop hen later een goed draaiend, mooi restaurant zou opleveren. Dus zijn we naar IJmuiden gekomen. De eerste jaren verliep ons bestaan hier inderdaad moeizaam. Mijn ouders hadden zo veel last van stress, dat zij allebei behoorlijk wat kilo's afvielen. Het was hard werken.” Ang Jong vervolgt: „Ikzelf ben op mijn veertiende ook in het restaurant aan de slag gegaan. Ik hielp mee met het serveren van de

Chi Ling aan het werk. PARTICULIERE FOTO

drankjes en werkte daarnaast in de keuken. Zo raakte ik langzamerhand bekend met de gerechten die wij op de kaart hadden staan. Na de middelbare school heb ik nog een vervolgstudie gedaan aan de heao. Maar toen ik acht jaar geleden voor de keuze kwam te staan tussen een baan ergens anders of hier werken, heb ik toch voor het restaurantleven gekozen. Ik wilde dit bedrijf voortzetten, ook omdat

m'n ouders er heel veel zweet en tranen in hebben zitten.” Terwijl zij in Chi Ling de hele week eters ontvangen, houden de Hu's vast aan een belangrijke traditie: gezamenlijk de maaltijd gebruiken. Ang Jong: „Wij proberen minstens een keer per dag samen te eten. Dat is lastig, want we hebben dus twee restaurants. Maar het lukt aardig om de traditie in stand te houden.” Ang Jongs ouders zijn anno 2016 niet alleen volop doende in het familiebedrijf, maar ook zeer actief binnen de ongeveer vijftigkoppige Chinese gemeenschap in Velsen. Zo hebben zij er onder meer voor gezorgd dat kinderen van Chinezen in deze contreien elke zondag taal- en cultuurlessen volgen in het IJmuidense buurtcentrum De Dwarssligger. „De Chinese gemeenschap in Nederland is onder te verdelen in drie groepen”, verduidelijkt Ang Jong. „Zo zijn er de immigranten die in de jaren zeventig vanuit Hong Kong hierheen kwamen. Zij vestig-

den zich met name in Amsterdam en Den Haag. De tweede groep immigranten uit China, onder wie mijn grootouders, is afkomstig uit Wenzhou. Omdat er in grote steden vaak al Chinese restaurants zaten, weken zij in de jaren tachtig uit naar kleinere plaatsen. De laatste groep immigranten, die China in de jaren negentig verliet, komt uit Fuzhou. Deze groepen hebben elk ook een eigen Chinese keuken. Ze onderhouden wel contact met elkaar, maar blijven wel hun eigen kring vormen.” In Chi Ling is de eerste tafel inmiddels bezet. Ang Jong: „Er zijn Chinese restaurants die kant en klare pekingeend serveren. Wij doen dat niet. We werken met gespecialiseerde leveranciers en zetten onze gasten alleen zelfbereide gerechten voor. Mijn vader duikt elke dag even de keuken in om de vijftien sauzen te controleren die wij hier gebruiken. Ook deze zijn versgemaakt. Als de sauzen in orde zijn, komt het met de rest ook goed.”